

Heval

– ezgi-oykum-- · 29 Ağustos 2009

Düşümün Heval'i...

Keşke böyle yokluk gibi susmasan.

Yakışmıyor sana ölüm sessizliği.

Ben seninle sevdim bu deniz kentini.

Martıları, mavi atlası, ışıl ışıl kalabalığını...

Anımsıyor musun düşümün Hevali; bu kentteki son gecemizi?

Denize nazır, yakamoz bir geceydi.

Bank soğukluğunda oturmuştuk.

Artık anlamıyorduk birbirimizi!

Öyle söylüyordun.

Açıklaması yoktu bunun; olmamalıydık.

Gözlerin gecedan kara iki inciye, katili olmuştu artık düşlerimin.

Bir bilsen dönüp gitmek, duymamak için ne kadar cebelleştin kendimle.

Ama yapamadım, hissetmiyordum uzuvlarımı, ruhum çekiliyordu.

Yıllar geçti düşümün Hevali;

Ben yine o kentteyim, kentindeyim.

Yağmur yağıyor ılık, suskun.

Sen severdin yağmur sonrası o kentin kokusunu.

Tuhaf; içim acımadı bu defa.

Yokluğunuza alışmışım meğer.

Kaldırımlarda ayak izlerimiz yok olmuş.

Ama anlık bir tebessüm oturuyor dudak kıvrımına.,soludukça senli anıları.

Bütün bunlardan sonra söylenecek bir şey kalmamıştır düşümdeki bize dair.

Havar diyemiyor dilim maviliklerine kentinin, haykıramıyorum.

O kenti seninle sevdim; ve sensizken de sevebiliyormuşum!

Ben yine o banktan; denize nazır, martıların senin bilmediğin bir dilden sana son sözlerimi gönderiyorum:Hoşça kalasın hevalim...

(Bu şiirin son tümcesini değiştirmem düşüncemde,şiirimin aslında ki değişimden değildir.Dostça bir tavsiyeyi,hoşgörü sınırlarında halletmek galiba)